

skaffet et meget godt, upaaklageligt og meget brugeligt Maskineri og mange Kulisser. Men naar man, skjøndt det staar i selve Theaterbestyrelsens Saand at lempe den Scene, man vil have, saaledes, at disse Ting kunne bruges, udfører Loven paa den Maade, at der af Alt det, der findes i en Bygning, som man har opført for en 10—12 Aar siden fra Nytt af, ikke er Noget som helst, der kan overføres og bruges, og det Dele er at betragte som gammelt Skramleri, er det saa en Maade, hvorpaa man gaar økonomisk frem med Statens Midler? Jeg paaistaar, at det er det stik Modsatte. Jeg vil tillige her bemærke med Hensyn til Tilskudet, at i Theaterkommissionens Indstillinger og i den Lov, som var fremlagt af det høitærede Ministerium, stod der en Bestemmelse, der sigtede til at tilkjøbe sig en Servitint paa en af Statens Eiendomme. I Regjeringens egen Lov stod der nemlig udtalt, at man vilde nøies med et Tilskud af 100,000 Rd. fra Statskassen, men man vilde saa ad anden Veie, som aldeles ikke var oplyst, søge at faae skaffet tilveie 400,000 Rd., som man da vilde skulde knytte til den Betingelse, at Theatret blev opretholdt som Statsinstitut. Alle, der ere inde i, hvad der kan ligge i disse Ord, ville jo forstaa, at man vilde søge at faae Private og Kommunen og Andre til at slyde Penge til dette, og saa have disse Penge staaende saaledes, at man sagde: her er ikke Tale om, at Theatret just skal opretholdes paa den og den Maade, thi ellers drage vi vore Penge tilbage. Det var Meningen; det var det Forslag, der fremkom fra Regjeringens egen Side. Midlet til at forebygge Følgerne af et saadant Forslag var, at man udtrykkelig sagde, at den ny opførte Bygning med Grund udelukkende blev Statens Eiendom, og der er Ingen, der saa bagefter kan komme med Forbring, og tillige stod der, som jeg oplæste i den første Paragraf, at Kommunen skulde tilkjøbe de 250,000 Rd. uden nogen til Theatrets fremtidige Stilling eller Statskassens Forpligtelse knyttet Betingelse. Man vilde altsaa have og har gjennem denne Lov sikret sig fuldstændig Frihed. Jeg maa gjentage, hvad jeg fremsførte ved Finantslovens Behandling, at det Tilskud, som vi dengang krævede af Kjøbenhavns Kommune, var ganske simpelt Opgjørelsen af, hvad man allerede havde givet ud i rede Penge fra Statskassen til at ombygge det forrige Theater, og som kunde fuldføres tilfredsstillende med en ny og større Scene efter samme Forhold for omtrent 200,000 Rd. mere. Man overlod altsaa ganske til Kjøbenhavns Kommunes eget Sjøn, om den vilde yde, hvad Statskassen havde givet nogle faa Aar isforveien til Indretning og Ombygning af Theatret, eller den vilde foretrække at lade det blive staaende og blive fuldført efter den Plan, som man kunde. Regjeringen derimod forelægger et Forslag, hvori den stryger disse 250,000 Rd., som den har udgivet til en Bygning, og la-

der, som om vi aldeles ikke vare til, men foreslaar 500,000 Rd. til Opførelse af en ny Bygning. Saaledes var Regjeringens Forslag. Kan det indgyde Tillid til den Maade, hvorpaa man søger at røgte de Over, som staa i Forbindelse med en saadan Styrelsesgren? — Nu kommer den Paragraf, til hvilken § 1 henviser, og hvor atter dette Ord, som Statsrevisionen lægger Vægt paa, og som vi maa lægge megen Vægt paa, staar. Paragrafen lyder saaledes: „Den nye Theaterbygning med alle til Theatrets eget Brug og til dets Tilfueres Bekvemmelighed fornødne Indretninger og Rum bør ikke optage et større Plademaal end omtrent 12,000 Kvadratfoden, og dens Opførelse, Indretning, Udstyr og Udflykning — det beder jeg Dem om at lægge Mærke til — „maa, alle Omkostninger iberegne (sfr. § 3), ikke overstige den i § 1 anviste Sum med Tillæg af, hvad den gamle Bygnings Materialier og Inventarier indbringe.“ Der er altsaa kun Tale om de 470,000 Rd. med Tillæg af, hvad der ved Salget af den gamle Bygning — som imidlertid ikke var gammel, men kun 10—12 Aar — kunde indvindes. Det forekommer mig nu ogsaa, at, hvad der kom ind for denne Bygning, er en altfor ringe Sum. Der kunde ved en Klog og fornuftig Bestyrelse for enhver Privatmand være indkommet meget Mere for den, end Regjeringen har søgt at faae for en saadan Bygning, som den selv har opført for 250,000 Rd. Der skal ikke tales om 25,000 eller 30,000 osv., men her kunde have været Spørgsmaal om ganske andre Summer. Der var ikke her talt et Ord om, at Renterne af de Kapitaler, som vare opstillede i de 5-aarige Raster, skulde tages med i Overslaget, thi de skulde være brugte til de uforsedte Udgifter, hvilket forøvrigt blev omtalt i, hvad der gik forud for Lovens Vedtagelse. — Nu komme vi til et andet Punkt, hvor man, som sagt, kan se, hvorledes man behager at regjere fra det høitærede Kirke- og Undervisningsministeriums Side. Loven siger: „Tilfuerpladsen, foruden de Kongehuset og Hoffet forbeholdte Loger, skal kunne rumme 1,700 Personer, iberegnet Pladser for Staaende“. Den høitærede Theaterkommission og Ministeriet havde foreslaaet 1,550 Pladser, og man skal ikke let kunne forestille sig, hvorledes man maatte kæmpe med Vedkommendes akustiske Hensyn for at naae til de 1,700. Men hvis nu Kirke- og Undervisningsministeriet havde faaet sin Billie overensstemmende med sine Sagkyndiges Udtalelser, hvorledes havde man da staaet med Hensyn til aarlige Indtægter? Nu viser det sig, at man kan høre udmærket, og det uagtet man har faaet de 1,700 Pladser, hvad der for en stigende Løvedstadsbefolkning var af saa stor Bigtighed, men som man maatte tilvinge sig lige over for den høie Bestyrelse. — I § 3 hedder det: „Saasnart der imellem